

Köy İlk Okulunda 1 Öğretmen

– İ.ÇELİKLİ · 11 Kasım 2013

---

arada bir “mü(f)etdiş geldi” diye
okul çağındaki herkesi
sınıflara doldururlardı
bi(r) sıraya üç kişi yerine
dört-beş kişi oturturlardı

“mü(f)ettiş bir şey soracak” endişesi
soluğumuzu keserdi
heyecandan kalbimiz duracaktı
ö(ğ)retmen azametle cept(v)elini sallardı

“- mü(f)ettişin sorduğunu bi bilemen de!
ben size sonura sorarın
ananızdan emdiğiniz südü
burnunuzdan getirmesem n’olayın” diye
tehditler sıralardı,
yüzümüz kızarı(r), soluğumuz daşardı
“-acaba öğretmen okulunda
bunları mı öğretiyorlardıÄ”

“-işaret etmesiynen barabar
hemen ayağa gakin
isminizi
soy isminizi söyleyin
özellikle bana

“-ismin ne derse ne deycen”
“-.....”
“-İbrahim,
bak sakın İrbem, İbrem, İbirem,
İbrahim, İpirahim, İrbeğem, İrbahim,
İpram, ibo, iboş, ibiş filen dersin garışman”
..
“-neymiş”
“-İbrahim!”

“-o gadar da sert deęi(l)
güzelcik: İb ra him neymiş!”
“-İbrahim!”

“-haah! böyle işde”

“-senin adın ne”

“-cavit”

“-senin”

“-sefer”

“-senin”

“-mammer”

itiraz etti gene

“-muammer”

arkadaş tekrarladı

“-muhammer”

“-muammer”

“-muammer”

“-senin”

“-marem”

“-muharrem”

“-muharrem”

“-senin”

“-melat”

“-melahat”

“-melahat”

“-...”

“-a(y)şecik”

onu da düzeltti herkesinki gibi

“-ayşe”

...

“-neymiş!”

“-aşee”

“-ay.. şe”

“-ay şe”

“-senin”

“-seren”

“-gülseren deycen”

“-senin”

“-hariye”

“-hayriye”

“-hayriyye”

“-hayriye”

“-hayyriyye”

...

sınıfta “tıss” yok

“-senin”

“-halil”

“-senin”

“-salim”

“-selim deycen”

“-selim”

“-senin”

“-gülüş”

“-gülafer deycen”

“-güllaferr”

“-gü la fer, de bakayın”

“-gülafer”

gözüyle işaret etti

“-sadet”

“-sedat”

“-se’dat”

“-senin”

“-ırafıye”

“-rafıye”

“-rafıye”

“-irecep”

“-recep”

“-erecep.”

“-recep”

“-recep!”

“ırafıye değil rafıye

irecep değıill, recep!

ısmayıl değil ismail

ilahana değil, lahana

iliğen değil, leğen”

“pekiii”

...

“-bobanız ne iş yapıyor derse
sakın ha! ileşber-,mileşber deme(yi)n,
çiftçi de(yi)n!”

...

ba(ğ)ıralak

“-neyimiş?”

birkaç ağızdan “-çivtci”
adam hiddetlendi,
hiş de öle horata eder hali yoğudu vallahi billahi

“-neyimiişş!!”

bu defa hep beraber var gücümüzle biz de bağırdık
“-çivtciiii!!”

...

“-neyimiişş!!”

bu defa daha da gür
“-çivtciiiiii!!”

...

soluğumuz daşdı-tükendi

“-gözünün içine bakın”,

.....

“-sert cevap verin”

.....

“-efendim de(yi)n”

.....

“-evet ya(hu)t hayır de(yi)n”

“-ı - ııh”,

“-cık” yok

...

“-hı hı”

..

“-heye” dersiniz canınızı alırsın
eşşolu eşekler..

-“heye” yok,
emme ille ‘buyur’
“buyur” dey(e)ce(ksi)iz tamam mı?!”
zopaynan tayin ederek
kısım kısım ama herkese mutlaka tekrarlattı,
“buyur!!!”
“buyur!”
“buyur!!”
dönü bütün sınıfa
“-neyimiş”
sınıfcak bağırdık
“buyuuurrr!!!!!”

“-sorusu olan var mı?”
baktı hiç birimizden “tıss” yok
bu defa teker teker hepimize “evet” dedirdi
“evet”
“evet”
“evet”
“evet”
“evet”

sil baştan cepd(v)elinen işaret etti
kimi gösderttiyse
“hayır”
“hayır”
“hayır”
sonra bütün sınıfa sordu aynı soruları
hep bir ağızdan bağırdık
tahtaya yazdıklarını,
sopayla gösderttiklerini

.....
“buuyuuurrr!”
“evvveeeeet!”
“çivtciiii!”
“güllaffeerrr!!”
“hayriyyeet!!”
“ibraahiiiiimm!!”
“raffiyeee!!”

